

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У 4567/16
Дана 27.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланови већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ..., ..., коју заступа пуномоћник Тадија Вукићевић, адвокат из Новог Сада, Косанчић Ивана број 7, локал 2, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 46-00-00387/2013-07 од 05.02.2016. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б., из ..., кога заступа В.В., ..., ..., након одржане усмене јавне расправе дана 19.06.2018. године, у нејавној седници већа одржаној дана 27.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А. Из ... изјављена против решења Општинске управе Врбас – Одељења за урбанизам, комунално-стамбене послове и заштиту животне средине-Службе за имовинско-правне послове, број 461-8/2012-IV/05 од 16.11.2015. године, којим решењем је одбијен као неоснован захтев А.А. Из ... за враћање задружне имовине – пољопривредног земљишта у површини од 319 ха 26 ари и 41 м², власника – обвезника враћања Б.Б. Из ..., улица

Тужилац је у тужби, и поднесцима од 30.03.2017.године, 23.04.2018.године, 29.05.2018.године и 04.06.2018.године, истакао да је погрешно утврђено чињенично стање и погрешно примењена одредба члана 95. Закона о задругама. Указао је да је у наведеном члану прописано да ће имовина која је била у

власништву задруга и задружних савеза, после 01.07.1953. године, а која је организационим односно статусним променама или на неки други начин пренета без накнаде другим корисницима, који нису задруге или задружни савези, бити враћена задрузи исте врсте чија је имовина била, односно задружном савезу. Стога сматра да подносилац захтева полаже права на повраћај задружне имовине, без обзира на то ко је сада власник, односно обвезник враћања имовине, и које је статусне промене претрпео. Тврдња Б.Б. да потпуно легитимно користи задружно земљиште је нетачна. Наиме, континуитет на који се позива Б.Б. а првостепени орган усваја, другостепени орган потврђује, не тражи се Законом о задругама, односно наведеном одредбом члана 95. истог закона. Стога сматра да је небитан и поступак приватизације овог друштвеног предузећа. Тужилац тражи повраћај пољопривредног земљишта које је ова земљорадничка задруга стекла у периоду од 01.07.1953. године до 31.12.1963. године купујући земљиште од физичких лица, о чему је доставила уговор закључен између некадашње задруге и физичких лица, на који начин је извршила идентификацију земљишта које тражи. Указао је на промене облика својине, односно да је имовина била задружна својина, затим државна, затим поновно задружна а сада приватна. Сматра да се члан 95. Закона о задругама не тражи постојање континуитета те да је погрешан став и првостепеног и другостепеног органа, чему у прилог иде одлука Уставног суда Уж 2883/16. Истакао је да је за враћање имовине битно да је имовина у поседу незадружног сектора, да је била у власништву задруге после 01. јула 1953. године, да је пренета без накнаде и да је пренета поводом организационих статусних промена или промена на други начин што је доказано у поступку пред првостепеним органом. А.А. Из ... и данас уредно послује а закон не прописује обим пословања који задруга мора имати . Поседује број текућег рачуна, ПИБ, МБ и њени задругари су редовно уплатили своје улоге, те и даље се међусобно помажу, врше једни другима радове на поседима, пружају помоћ око репроматеријала, стоке, одржавања пољопривредних машина на које околности се предлаже извођење доказа саслушањем задругара Г.Г. и Д.Д. са адресама као у поднеску од 30.03.2017. године. Предлаже да суд донесе одлуку како је то предложено у поднесцима од 30.03.и 23. 04. 2018.године и по потреби одреди предложена вештачења. На усменој јавној расправи одржаној 19.06.2018.године, предложио је да суд тужбу уважи како је прецизирано у поднеску од 30.03.2017.године. Трошкове је тражио по трошковнику, који је приложио. Поред тога предложио је да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при образложењу оспореног решења.

У одговору на тужбу од 11.04.2018 и поднеска од 16.05.2018. године, заинтересовано лице је навело да су првостепени и другостепени орган потпуно и правилно утврдили чињенично стање и на њега правилно применили материјално право. Земљиште које је предмет повраћаја је стечено теретним путем, односно уз накнаду и то на основу Уговора о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције закљученог између Агенције за приватизацију РС и Ђ.Ђ., као купца. Земљиште је било предмет приватизације и представља претежну имовину субјекта приватизације. Уговор је у фотокопији у списима предмета. Истакао је да у току поступка првостепени орган утврдио да А.А. у периоду од 17.07.2012. до 31.12.2012. године, иако регистрована, није практично радила јер су у пореској пријави све

рубрике празне као у билансу стања, билансу успеха за 2014. годину а потписана је и изјава о неактивности за 2014. годину. Противио се саслушању сведока наведених у тужби јер се чињеница пословања задруге не може утврђивати сведоцима, а такође сведоци су пристрасни јер су заинтересовани за исход спора. Предложио је да суд тужбу и тужбени захтев, проширен поднеском од 30.03.2017. године, одбије као неоснован. На усменој јавној расправи предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове није тражио.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредби члана 34. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), којом је прописано да је усмена расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа одржана је у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог.

Из стања у списима и образложења оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу решења Министарства финансија од 19.02.2015. године, којим је дозвољено понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија, Сектор за имовинско-правне послове број 46-00-00387/2013-07 од 01.07.2014. године, да су у поновном поступку утврђиване чињенице битне за примену члана 95. Закона о задругама а тужени орган је нашао да у конкретном случају не постоје услови за примену наведене одредбе закона. Ово стога што је имовина која је била у власништву Е.Е. из ... до краја 1963. године, а која је касније променила форму мењањем назива правног субјекта под којим је пословала, није пренета без накнаде другим корисницима који нису задруге или задружни савез, већ је на основу уговора о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције закљученог између Агенције за приватизацију Републике Србије, као продавца, и Ђ.Ђ., као купца, пренет друштвени капитал на Б.Б. за утврђену купопродајну цену. Такође је утврђено да је подносилац захтева у поновном поступку прецизирао захтев по питању површине земљишта које потражује, али да нису тачно прецизиране парцеле са тачним описом непокретности. Такође, А.А. је регистрована као задруга, али иста не послује с обзиром да су према пореском билансу за период од 17.07. до 31.12.2012. године у пореској пријави као и билансу стања и билансу успеха за 2014. годину све рубрике празне, што говори о њеној неактивности у 2014. години. Са свега изнетог тужени орган налази да је правилно првостепени орган утврдио да нису испуњени законски услови прописани чланом 95. Закона о задругама с обзиром да није доказано да иста послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине чији се повраћај тражи.

Оцењујући наводе жалбе тужени орган се позвао на став изражен у пресуди Врховног суда Србије У.бр. .../03 од 24.02.2005. године у којој је изнето да се мора утврдити правни следбеник раније постојеће задруге чију имовину подносилац захтева тражи, а не само да се ради о истој врсти као што је била некадашња задруга, и да послује на подручју некадашње задруге. Такође, тужени орган налази да је правилно

првостепени орган нашао да није довољно да је задруга организована на подручју на коме је постојала раније задруга, већ је потребно да иста послује, а да је на основу приложених доказа, пријаве биланса стања, утврђено да иста не врши пословање. Са свега наведеног тужени орган налази да је правилно првостепени орган утврдио да подносилац захтева ни са чим није доказао своје пословање у периоду од када је задруга основана до дана доношења ожалбеног решења с обзиром да чињеница да упис у судски регистар није доказ да задруга заиста и послује.

Полазећи од наведеног, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу изјављену против решења Службе за имовинско-правне послове Општинске управе Врбас од 16.11.2015. године, којом је одбијен као неоснован захтев тужиоца за враћање задружне имовине-пољопривредног земљишта у површини од 319 ха 26 а и 41 м², власника – обвезника враћања Б.Б. Из ..., Наиме, из извода из АПР-а следи да је задруга основана са малим оснивачким улогом, из биланса стања и успеха да није имала било какав промет, а уз захтев и током поступка нису пружени други писмени докази (већ само предложено саслушање што не може послужити као доказ јер се пословање правног лица не може утврђивати на тај начин) да иста послује, односно да на пример снабдева задругаре репродукционим материјалом, енергентима, сировинама за производњу, деловима за пољопривредну механизацију, другом робом, да је вршила промет робе за задругаре и сл. Сам упис у судски регистар није доказ да иста задруга и послује, па је правилан закључак туженог органа да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 95. Закона о задругама (“Службени лист СРЈ” бр.41/96, 12 и “Службени гласник РС”, бр. 101/05...112/15) за враћање задружне имовине, с обзиром да је наведеном законском одредбом прописано да ће имовина која је била у власништву задруга и задужних савеза, односно савеза задруга после 01.јула 1953. године, а који је организационим односно статусним променама или на други начин пренета без накнаде другим корисницима који нису задруге или задружни савези, бити враћена задрузи исте врсте чија је имовина била, односно задружном савезу, који врши функцију задружног савеза чија је имовина била, а ако ње нема онда задрузи исте врсте која послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине чији се повраћај тражи, односно задружном савезу који врши функције задружног савеза односно савеза задруга чија је имовина била.

Суд је имао у виду и наводе тужбе који се тичу правног континуитета између задруге чија се имовина тражи захтевом и новоосноване задруге и приложену одлуку Уставног суда Уж 2883/16 од 22.02.2018.године, али налази да су без утицаја у овом конкретном случају. Ово с тога јер одлука Уставног суда производи правно дејство од доношења па убудуће, а у ситуацији када задруга није доказала да послује на наведеном подручју, што је један од кумулативних услова из члана 95. Закона о задругама, само утврђивање правног континуитета задруге не би било од утицаја на другачију одлуку.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано па нису испуњени услови за његов поништај а тиме и за могућност да суд у смислу одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање спора

пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Суд је ценио остале наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), која се примењује на основу одредби члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 27.06.2018. године, III-8 У4567/16

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ